

julià lladó gràcia (1929-2013)

MAURICI LLADÓ

En Julià va ser el primer de tres fills que en Jaume Lladó i na Remei Gràcia van tenir i, precisament això, el va marcar. Havia de ser el que anava per endavant... i així va ser, en Julià va ser força avançat per la seva època, tenia el cuquet de l'estudi, la vista més enllà de les fronteres i el pensament obert que sempre el caracteritzà. Això el va ajudar a adaptar-se a les circumstàncies, que no van ser precisament fàcils.

La guerra civil el va agafar mentre estudiava a l'escola d'Argenton i, de tant en tant, va haver de tornar a casa cuita-corrents i arrecerant-se per culpa dels bombardeigs.

Va ser un bon estudiant, s'ho prenia molt seriosament i més d'una vegada va acabar descompost després d'un examen que, evidentment, aprovava amb bona nota.

Mentre ell estudiava es va acabar la guerra i van començar els problemes a casa... El seu pare va ser denunciat (havia estat alcalde d'Argenton durant la República) i amb tres penes de mort al damunt va acabar a la presó Model de Barcelona.

En Julià quan va finalitzar el batxillerat, va seguir amb els estudis de peritatge en teixit de punt, de l'escola politècnica de Canet de Mar. Encara que inicialment la família es va dedicar a la construcció, un tiet va muntar una fabriqueta de teixit de punt que, finalment, va ser el negoci de què va viure la família, i calia que algú sabés com anava la cosa.

En Jaume Lladó va aconseguir sortir de la presó, amb la prohibició expressa d'acostar-se a la seva

Que no em falti
l'Esperança!

vila; llavors, tota la família es va traslladar a Barcelona, al barri de Sants, on hi havia uns cosins que els havien acollit en les anades i vingudes per gestionar la llibertat del pare del Julià. A Sants també van traslladar la fabriqueta, i allà es van instal·lar durant molts anys.

En Julià es dedicava a pujar el negoci familiar treballant a totes hores, tenia poc temps per a l'oci... però en una d'aquestes escasses ocasions, va conèixer una xicota, l'Esperança, cosina d'un company d'estudis a Canet que, finalment, es va convertir en la companya de la seva vida.

Es van casar, van tenir quatre fills, dos nois i dues noies, tres molts seguits i una quarta, que va ser una sorpresa molt agradable.

En Julià va ser un pare que va traslladar als seus fills l'ànima del coneixement, l'amor per la pintura i la música, el plaer de les activitats a l'aire lliure i les ganes de viatjar, organitzant curtes escapades sempre que podia i la feina

el deixava. Vacances, en feien poques, però ben farcides de visites culturals, excursions, etc.

De mica en mica, es va anar descobrint que la gran passió del

En Julià a l'escola
de Teixits de Punt
de Canet de Mar

En Julià d'excursió
amb la família

Julià era la història i, sobretot, la investigació històrica que centrava bàsicament en tres eixos: la història dels Lladó, la història d'Argentona i la guerra civil espanyola amb un afegit important:

demostrar la innocència del seu pare de tots els càrrecs que se li havien imputat.

A tot això, sempre amb una perspectiva molt àmplia, es dedicava el Julià quan la feina li per-

metia i en jubilar-se (per dir-ho d'alguna manera, ja que mai es va desvincular del tot de l'empresa familiar, ara ja dels seus dos fills) es va dedicar amb autèntic frenesí a les seves investigacions.

Va elaborar l'arbre genealògic de la família fins l'any 1.100, va col·laborar amb el Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell, va ser una de les ànimes en l'organització dels dinars dels Lladó durant uns quants anys, i també va pintar alguns dels quadres del seu pintor favorit, Van Gogh.

Com no podia ser d'altra manera, es va apuntar amb entusiasme a tota mena d'activitats culturals, entre elles l'estudi d'idiomes i també es va endinsar en el món de les noves tecnologies. Sovint te'l trobaves manipulant la tablet, el mòbil o l'ordinador, rodejat de CDs amb fotografies, mirant de gravar dades en un llaips de memòria o enfrontant-se a l'editor de textos.

Avi feliç, dedicava part del seu temps a donar suport logístic als seus fills i, sovint, recollia i portava els nêts amunt i avall.

Entremig, mai va abandonar la seva idea de demostrar que el seu pare va ser condemnat injustament i el seu objectiu d'aconseguir esborrar les denúncies que li havien fet; va dedicar molts esforços a aquesta tasca que, dissortadament, no va poder acabar.

Convocat el premi burriac 2013

L'ajuntament d'Argentona ha convocat el Premi Burriac 2013, de recerca històrica i social sobre la vila. Els treballs han de ser inèdits amb una extensió d'entre 100 i 250 folis per una sola cara i poden tractar, tenint com a centre d'interès principal Argentona, sobre els camps de la sociologia, la història, l'antropologia, el patrimoni cultural i artístic o les ciències socials en general. Els treballs s'han de presentar entre el 2 i el 16 de desembre d'enguany. Recordem que el Premi Burriac 2011 va quedar desert i es va atorgar un accèssit al treball de David Farell i Pepi Vila titulat *La col·lecció de puntes d'Argentona*, que l'ajuntament té previst de publicar a inicis de l'any vinent.